

de Embedsmænd, om hvilke der er Tale i det foreliggende Lovudkast. Naar det skulde blive Tilfældet, hvad den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) for nogle Dieblit siden forlangte, naar Fremtiden fik den virkelige ansvarlige ministerielle Regjering, hvorom han udtalte sig, da vilde der, efter hvad han paastod, i saa Fald ogsaa maatte indtræde en vis Omstiftelighed, og jeg vil derfor ønske, at man ved hele Spørgsmaalet om disse Embedsmænds Gagering ikke vil glemme netop ogsaa at tage Hensyn til denne omtalte Omstiftelighed. Jeg tager maaffee fejl, men troer dog at turde henstille til enhver Enkeltts Følelse, om det ikke til Livets Goder ogsaa hører, forsaavidt de menneffelige skrøbelige Forhold ellers overhovedet tillade det, at man til Fremtiden kan medbringe Troen paa en vis Sikkerhed i sin Stilling, og dette kan da netop ikke siges at blive Tilfældet, naar Spørgsmaalet dreier sig om de Classer af Embedsmænd, om hvilke der nu er Tale.

Det maa maaffee være mig tilladt med et enkelt Exempel at udvikle Forholdet noget næriere. Vi have, hvor meget vi ellers desværre i denne Retning endnu kom til at ligne Tydskland, dog i een Henseende med Hensyn til det omtalte Forhold fulgt Sverrigs og Norges, og det vil her siges Englands Exempel, nemlig deri, at Dommerne i Kongeriget ere uaffættelige; dem have vi dog i Kongeriget givet den Retstilling, som de tilsvarende slesvigiske og holsteenske Embedsmænd efter den rydske Skik maae savne; naar man her spottebe over, at den slesvigiske Minister kun kan kaldes til Ansvar for en Ret i Slesvig, bestaaende af Embedsmænd, som han selv kan affætte, da kan en saadan Kritik jo ikke paa lige Maade gjøres gjældende med Hensyn til Kongeriget. Men tænker man sig nu en yngre Embedsmænd, en Jurist, lad det netop være saa, at det er en duellig Mand, som tager Fremtidens Forhold i Betragtning, naar han maa see Maalet for sin Bane enten som Dommer i dette Lands øverste Ret eller som Embedsmænd i en af de høiere Stillinger, hvorom her er Tale, saa vil det altid for ham blive den Forskjel, at han i det ene Tilfælde vil

komme til at nyde Godt af en Retstilling, hvorom der i det andet Tilfælde ikke for ham vil blive Spørgsmaal. Men hertil kommer saa endnu det andet Moment. Den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning), som havde Ordet før mig, gjorde selv gjældende, at der nu engang af Rigsdagen var givet Præcedensfer, fra hvilke det ikke kunde gaae an aldeles at unddrage sig; han selv udtalte sig i denne Henseende fra det samme Standpunkt, hvorpaa man her ligeledes nyligen ved en anden Leilighed fra en anden Side saa stærkt troede at kunne paaberaabe sig tidligere Afstemninger af tidligere Rigsdage. Men hvis dette altsaa er rigtigt, da maa man ogsaa her kunne paaberaabe sig den Afstemning, der har fundet Sted ved Loven af 21de Januar 1857, og som har vedtaget, at Assessorerne i Højesteret skulde begynde med en Gage af 3000 Rd., og at Gagen derefter kan stige, dog ikke høiere end til 4000 Rd., medens det i det Lovudkast, der nu foreligger, kun foreslaaes, at Departementscheferne i vedkommende Ministerier skulde begynde med en Gage af 2800 Rd., og at Gagen derefter kan stige, dog at den ikke maa kunne stige høiere end til 3600 Rd. Altsaa, foruden den Forskjel, der vil blive med Hensyn til Retstillingen i disse to Embedsplaadser, og da navnlig naar Udviklingen skulde tage en saadan Vej, som den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) ønskede os, bliver der ogsaa allerede efter Lovudkastet en Forskjel med Hensyn til Gageringen, og denne Forskjel burde man derfor her vel betænke sig paa at gjøre endnu større.

Skjøndt jeg allerede oftere har nævnt den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning), saa maa det maaffee dog ogsaa være mig tilladt ved denne Leilighed at slutte med hvad netop han tidligere her yttrede med Hensyn til Departementscheferne, nemlig dengang han selv ved den omtalte Lovs Forhandling troede at kunne drage en Sammenligning mellem disse og Dommerne i Højesteret. Da der var Tale om Højesteretsassessorernes Lønning, udtalte netop han: „Vi maae imidlertid arbejde hen til, at